

VLADIMÍR KOVÁŘÍK, ONDŘEJ NEFF

Holky se perou jinak

Hlavní hrdiny knihy, Lojza, se stal samozvaným strážcem zámečku v malé vesničce Staňkově. Dostane se spolu s kamarády do konfliktu s filmovým štábem, hodlajícím zde natáčet. Kluci proti štábu provádějí různé diverzní akce, současně je ze sbírek zcizena trojice známek.

Lojza i přes přísný zákaz pronásleduje lupiče do Prahy, navazuje kontakty s partou kluků, skrývá se před otcem pátrajícím po něm s novým řemenem. Nakonec po dobrodružném pátrání známky zachrání a usvědčí i padělatele.

Byl ve věku, kdy je nutno začít děti brát vážně. Mohlo mu být čtrnáct, ale bylo mu teprve třináct let. Vypadal starší, protože měl klidné, skoro dospělé oči a pevnou bradu. měl nízké, trochu hrbolaté čelo pod rozježenou čupřinou slámově žlutých vlasů. Byl oblečen do trenýrek a bundy vínově červených tepláků. Z trenýrek čouhaly krátké, ale svalnaté nohy poseté modřinami a čerstvě zhojenými šrámy.

...

" Jak ti říkají?"

" Nikdo mi nijak nebude říkat, nikdo mi nijak neříká. Jmenuju se Švec. Lojza Švec. Jděte pryč."

...

Tak začalo velké obléhání zámku, či spíše hradu Staňkova. Trvalo několik dní.

...

Zatímco Bořkovec hledal předsedu JZD, Lojza Švec vnikl do kravína a vyvedl patnáct dojníc do parkoviště filmařských vozů. Krávy se oháněly tupými rohy, klopýtaly přes kabely a zoufale bučely.

Pro úplnost je třeba dodat, že Švec otec svého syna za tento čin spráskal. Neměl rád, když syn do svých zábav zatahoval dojnice.

Použil řemenu bez nadšení a bez víry v úspěch operace.

Dobře věděl, že nic na světě Lojzovi v jeho zápase s filmaři nezabrání. ...Na druhý den vnikl Lojza do skladu Civilní obrany a brzy objevil poklad písmáka Petříka - krabici vojenských dělobuchů. Petřík je kdysi získal od vojáků výměnou za dva litry kořalky vlastní výroby, pálené z modrých vstavačovitých rostlin neznámého jména. Petřík se totiž obíral myšlenkou uspořádat velké cvičení všech staňkovských obyvatel se všemi válečnými efekty.

...

Bořkovec právě natáčel záběry třetí sady sádrových hlav, když zámekem otřásla první detonace.

...hodinu jeho lidé hledali nezdárného kluka. Hledali ho všude, ve sklepení, konečně zbaveném vody, ve všech místnostech, ba i na půdě, marně. Sám Bořkovec, postrach barrandovských ateliérů, prohledával v nažehlených kalhotách špinavé křoviny kolem zámku. Dospěl až ke hnojišti, kam se vyvážela mrva z kravínů.

Stanul, aby si zapálil cigaretu. Pach močůvky ho dráždil. Bořkovec v duchu oceňoval lidi, kteří mají tak pevnou vůli, že dokáží pracovat s tak nechutným materiálem.

Se střechy náhle spadl do močůvky malý předmět. Cákl do tekutiny a jedna kapka neřádstva vystříkla na naleštěnou polobotku. Bořkovci se zkrivil obličej hnusem. To mi tedy scházelo, řekl si a potom zavolal: " Je na střeše, za ním."

Na ta slova pět nohsledů vlétlo tryskem do budovy.

Tu zahřměl poslední výbuch toho dne, Lojza totiž nehodil do močůvky kámen, jak se režisér domníval, nýbrž dělobuch. dělobuch ležel šest vteřin klidně. Pak dohořela roznětka a zažehla jeho výbušný obsah.

Močůvka vysoko vystříkla, a to, co následovalo se nehodí do slušné knihy. " Přece si nenecháme rušit natáčení partou zběsilých harantů," křičel Bořkovec o půl hodiny později, když se umyl a převlékl.

Jeho lidé zjistili jména vzbouřenců a večer se ze všech staňkovských obydlí ozýval nářek trestaných provinilců. Rákosky, řemeny, vařečky, kvedlačky, smetáky a plácačky na koberce svištěly vzduchem a hustě dopadaly na holé zadky.

" Tato hromadná exekuce jeví se býti staňkovskou paralelou popravy sedmadvaceti českých pánů na Staroměstském náměstí léta páně 1621. Událost je to vpravdě historická, neboť dosud nikdy..."

Tak popisoval tento večer písmák Petřík v kronice Staňkova a okolí. Rodiče byli vyděšeni. Filmaři hrozili, že zavolají Bezpečnost. Každé zdržení filmování stojí velké peníze. Rodiče provinilců budou muset prostoje zaplatit. Ještě toho večera Lojza Švec zamořil zámek slzným plynem ze skladu Civilní obrany, vypustil pneumatiky všech filmařských vozů a nejen to, vyšrouboval ventilký a hodil je doprostřed močůvky, která v celém obléhání už jednou hrála významnou úlohu. Zadek měl fialový, místy sírově žlutý.

Jenda Maršálek měl modré oko a už druhý den nejedl doma, protože otec Maršálek zakázal mamince dát mu byt' i třeba jen krajíc chleba.

Nejeden z povstalců tajně kolísal. Karel Zoubek dokonce otevřeně vypověděl Lojzovi poslušnost.

" Já dostal hrozitánsky nařezáno. Táta sundal řemen z cirkulárky. Už nemůžu dál."

" Já dostal hadicí od plynu," řekl Lojza vznešeně. " Řemen z cirkulárky moc plácá a málo bolí. Hadice od plynu je horší."

Tím Karlovu vzpouru potlačil.

A právě tehdy projevila Mařka Vyskočilová tolik odvahy, že Lojza zalitoval, že jí před časem

nalil do plnicího pera lepidlo.

Ona jediná se osmělila postavit se doslova tváří v tvář režiséru Bořkovcovi. Avšak místo krutého vládce ateliérů našla smutného muže. Režisér seděl na bedně od filmů a kouřil. Když se před něho Mařka postavila, zvedl unaveně oči a po chvíli se zeptal: " Proč mi to děti vlastně děláte?"

" A dovolil jste se Lojzika, jestli tady můžete filmovat?"

Režisér se podivil a v jeho hrudi se pozvedl nový hněv.

" Cože," vyhrkl.

" Jděte se ho dovolit, řekla Mařka. " Je to jeho zámek, hlídá ho."

" Až toho smrada chytím, tak ho seřežu!"

" Lojza je bit už tři dny hadicí od plynu," řekla Mařka klidně.

" A vy stejně nedovete tak seřezat jak pan Švec."

Odpoledne přišel za otcem ~Vecem Lojza a zčista jasna povídá, že pojede zítra do Prahy za filmařem, který mu odvezl známky. Otcí se zachvěla ruka. Už se rozhlížel, kam vlastně včera uklidil hadicí od plynu, ale potom si všimnul matčina varovného pohledu.

...

" Ne aby ses opovážil jet. Dovedeš si představit, jaký by to byl mazec." Pak šel spát.

Lojza neřikal nic. Nebylo mu veselo, protože si dovedl představit, jaký to bude mazec...

...

Švec seděl za stolem a četl si už asi podesáté Lojzův dopis:

Milý tatínku!

Neměj o mně starosti. Máma taky ne. Jsem v Praze a budu tu. Několik dní. Je to důležité. Ten fousatý pán mě okradl. Vzal mi ty známky a musí mi je dát. Pomáhá mi Magda Muška. Je hodná a stará. Je jí asi dvacet. Nezlob se. Hlavně ty, protože řežeš řemenem a máma vařečkou. Nezlobte se.

Tvůj syn Alois Švec.

Otec Švec třímал dopis v rukách a upřeně hleděl na neumělé řádky. " Ten ať se radši nevrací domů, protože ho neznám. Seberu se, pojedu do Klatov, koupím novej řemen. Kdyby holomek alespoň napsal, kde je. Hned bych si tam za ním dojel. Přes Klatovy. Kvůli tomu řemenu."

Starý Švec si sice říkal, že je Lojza darebák, ale správný darebák, protože se dovede postavit za své. Podívejme se na kluka.

...

Najednou si uvědomil, že přestává mít na lojzu vztek a že dokonce ve skrytu duše jeho útěk z domova schvaluje jako čin odvážný a mužný. Honem se podíval do dopisu, aby se mu vztek vrátil. Pomohlo to.

...

Oušek se rozpráhl, aby Járovi předvedl tak zvaného "bubeníka", rychlé boxování do prsou nepřítele, které bez vzlykotu vydrží jen silný odpůrce.

Pavel Brunclík byl největší rváč ze šestáků. Doma byl často bit a tak se rány nebál, což je první předpoklad pro správného rváče. Otec ho od raného dětství tahal za uši, takže Brunclík měl místo uší plachty a říkalo se mu Plachtič. Ouška nenáviděl a pravidelně jednou měsíčně se s ním rval. Se stejnou pravidelností dostával jednou měsíčně namleto, ale to jen sílilo jeho nenávisť. Kolem něho se shluklo pět, šest nejodvážnějších, kteří čekali na příležitost, kdy budou moci s Ouškem skoncovat. už několikrát se o to pokusili, ale dva Ouškovi pobočníci, Profesor a Průcha, mu pomohli a odbojníky rozprášili.

"Nech toho," řekl Brunclík a postoupil dopředu. "To nemá cenu."

"Cenu to sice nemá, ale je to prima," řekl Oušek a zle se ušklíbl.

"Není to legrace, ale blbost," řekl Brunclík a zrudl. Cítil, že se přiblížila chvíle jeho měsíční rvačky. Tušil v sobě tolik síly, že věřil ve svou výhru.

"Nechte toho, když se začnete prát, tak nám utečou a my se nic nedozvíme!" Oba kluci, čistokrevný Žvahovák Jarda Hnát i čestný člen party Lojza Švec pochopili: Slivenčáci z nich budou páčit, kde je schována CORA. Podívali se na sebe. Ne, budou mlčet, i kdyby je Slivenečtí rozsekali na kousky.

"Slivenecký, kradou necky," zabvřeštěl Jára Hnát, aby ještě více popudil nepřítele.

Z četby Vinnetoua věděl, že zajatci zhusta spílají svým trýznitelům, aby si vykoledovali rychlou smrt a vyhnuli se mukám.

Lojza si všiml, jaké napětí nastalo mezi uštým klukem a náčelníkem party. Jára to nepostřehl, protože ušatého Brunclíka považoval za stejného nepřítele jako Čendu Ouška.

Lojza se obrátil na náčelníka a ušklíbl se.

"Přiznej se, srabe, ty se toho ušouna bojíš?"

Oušek nebyl zrovna chytrý jako král Šalamoun, ale tolik fištrónu měl, aby pochopil, že ten nováček ho provokuje.

"Ty jseš tady novejš, co?"

Lojzu napadlo, že by se mohl ještě vykrotit, kdyby řekl že není ze Žvahova, ale ze Staňkova u Sušice. Hned však ten nápad zavrhl, protože to by byla podlost. Zasáhl však Jára.

"Toho pušť, Ušakove. ten není ze Žvahova. To je venkovan."

"Kecá, před týdnem jsme se přistěhovali," řekl Lojza.

Ušakov se zamračil.

"Jseš blázen," řekl Jára potichu, ale byl rád, že ho Lojza neopustil.

"Příště nekecej, Hnáte," řekl Oušek a obrátil se k Lojzovi.

"ty mně chceš provokovat, co?"

"Jseš srab," řekl Lojza.

Oušek se ale nedal jen tak snadno vyprovokovat. měl v hlavě plán, který se mu zalíbil.

"Nebudu se prát s Plachticem. Už mě to mrtí dávat mu pořád do huby. Budeš se s ním prát ty."

"Co je to za hloupost," znepokojil se Plachtič Brunclík.

"Budete šermovat klackama," rozhodl náčelník. Pak vybral dvě stejně dlouhé tyče. jednu přidělil Brunclíkovi a druhou Lojzovi.

Brunclík neprojevil žádné nadšení. Měl chuť porvat se s Ouškem a ne se zdržovat s nějakým hubeňourem z vesnice.

"Jseš srabák, Ušakove," štěkl na Ouška.

"Jen se nevzrušuj, Plachtiči. Když ho pobiješ, tak si to rozdáme spolu, nemusíš mít strach. O výprask nepřijdeš."

To Plachtiče uspokojilo. Několikrát švihl zkusmo tyčí do vzduchu, až to zasvištělo.

"tak pojd'," řekl Lojzovi.

Byl o něco větší a navíc o mnoho silnější než Lojza. Zato Staňkovák byl mrštnější a houževnatější.

Slivenečáci udělali kruh a dávali dobrý pozor, aby jim během souboje neupláchl Jára Hnát.

Brunclík vyrazil a sekl tyčí po Lojzovi. ten však ránu kryl a obě tyče na sebe s třeskotem narazily.

Plachtič pochopil, že udolat nepřítele nebude snadné. Byl bojovník kovaný v zápase tyčí a věděl, že jeho první rána nebyla nejslabší. Rozhodl se proto udolat protivníka přívalem prudkých seků. Švihal kolem sebe tyčí, jako když sedlák kosí louku, a doufal, že tím rozbije Lojzovu obranu a nakonec mu zasadí ohromující úder.

Zdálo se, že Lojza prohrává, a Slivenečtí už už propukali ve vítězný ryk. Najednou však Lojza uskočil, a pak se napřímil a bodl. Zasáhl Plachtiče do boku a rychle uskočil.

" Je to šermíř," pochválil Lojzu Ušakov.

Aniž to Oušek tušil, byl Lojza skutečně trénovaný v šermovacích pŕtkách. nevynechal ani jeden film, kde kavalíři všech dob zápasili všemi zbraněmi sečnými i bodnými.

Rána do boku Plachtiče zabořela. Dostal vztek. Zdvojnásobil úsilí a zle dotíral na ustupujícího Lojzu.

Ten aztím soupeře jen ořukával a hledal, co v něm vězí. Brzy zjistil, že nedovede nic, čeho by se musel obávat, a rychle přešel z obrany do útoku. Až dosud Plachtič švihal zprava doleva. teď změnil taktiku a mlátil shora dolů. Vysloužil si několik drobných bodných ran, ale na jejich palčivou bolest si zvykl a přestala mu vadit.

Rozmáchl se a z vysoka vedl drtivou ránu, která musela rozbít lojzův kryt. Lojza si klekl, uchopil tyč oběma rukama na obou koncích a ránu zachytil. K Plachtičově úžasu a podivu všech diváků pak přehmátl a popadl klacek téměř uprostřed. Skočil protivníkovi a oba konce teď začaly kroužit a bít Brunclíka po hlavě i nohou. Plachtič ustupoval a snažil se bránit tomu přívalu ran, ale bylo to marné. Lojza spustil úplné krupobití. Byl snad jen metr od něho a znemožnil mu tak šerm. V podstatě ho bil pěstmi, proflouženými klackem o půl metru. Plachtič uskočil a sekl nepřítele do ramene. Zasáhl citlivé místo, kde trojhlavý sval končí a začínají svaly dvojhlavé. Lojza rychle uchopil klacek levou rukou a zasáhl Brunclíka téměř do stejného místa. Ten přestal vládnout pravačkou. Zvedl levičku do výše a řekl:

" Vzdávám se."

" Vyhrál jsem, teď nás musíš pustit."

...

Čenda už byl nerózní a navztekaný. Báł se, co řekne otec, když jde tak pozdě domů a nakonec se trochu báł i Lojzy. Už už se rozhodoval, zda mu nemá svoje tajemství říci, ale pak si vzpomněł, co by asi řekl kamarád Plachtič, kdyby se dozvěděl, že ten venkovánek se dostal na kobylku samotnému velikému Ušakovovi.

" Doufám, že tu do rána zapustíš kořeny," Křikl Oušek a práskl dveřmi, což neměl dělat, protože rána probudila jeho otce, který se domníval, že Čenda už dávno spí.

" Budu tu třeba tejden, " řekl Lojza a usedl na schůdek pod brankou.

Po chvíli zaslechl Lojza zevnitř domu burácení Ouška -otce a pleskání, jako by nějaký dlouhý, úzký, kožený předmět dopadal na lidskou kůži v zaobleném místě... Lojza se v duchu usmál, ale ocenil Ouškovu zmužilost, neboť věděl, jaké to musí být přemáhání, aby Čenda nezařval.

Všechno na světě jednou končí, i výprask. Zbitý bojovník se odebral na lože.

...

Teprve mnohem později se Lojza od maminky dověděl, že původně chtěl pan Švec znovu vzít do Prahy řemen. Mezitím jej však naložil do solného roztoku a řemen tak ztuhl, že se nevešel do aktovky a čouhal na obou koncích. Otec Švec tedy nechal nástroj pomsty doma, s tím že koupí nový řemen nový, hned jak přijede do Prahy. Cestou se mu to ale rozleželo v hlavě a

rozhodl se, že bude na svého syna hrdý.

*